MINOTAURE

GALLERY MINOTAURE
TEL AVIV - PARIS

מהדורה מיוחדת - מאי-יוני 2013

מומנטום

פריס – תל-אביב – פריס

תערוכה קבוצתית של 45 אמנים בינלאומיים וישראליים

אוצרת: מרי שק

תערוכה זו נולדה ממפגש בינינו לבין האוצרת, מרי שק, אשר נמצאת בתנועה תמידית בין פריס לתל-אביב.
"מומנטום", מהווה מעין נסיון לבניית גשר בין צרפת לישראל, בין אמנות מודרנית לעכשווית, בין אמנות פיגורטיבית לאמנות מופשטת. ננסה לחשוף באמצעות הקשרים היסטוריים בין הקונסטרוקטיביזם לדאדאיזם ובאמצעים הקשרים ישירים בין גיורגי גרוס וארווין בלומנפלד. סדרות שונות אלה של דימויים וצורות יוארו בפרספקטיבות עכשוויות (בורז'ואה, בסקיאט ומספר אמנים ישראלים). תערוכה זו נועדה להראות, תוך כדי עימותים בין תקופות, את השפעות תנועות האוונגרד של תחילת המאה העשרים והתפתחותן והשפעתן עד לשחר המאה העשרים ואחת.

ירון לביץ ובני ספירו

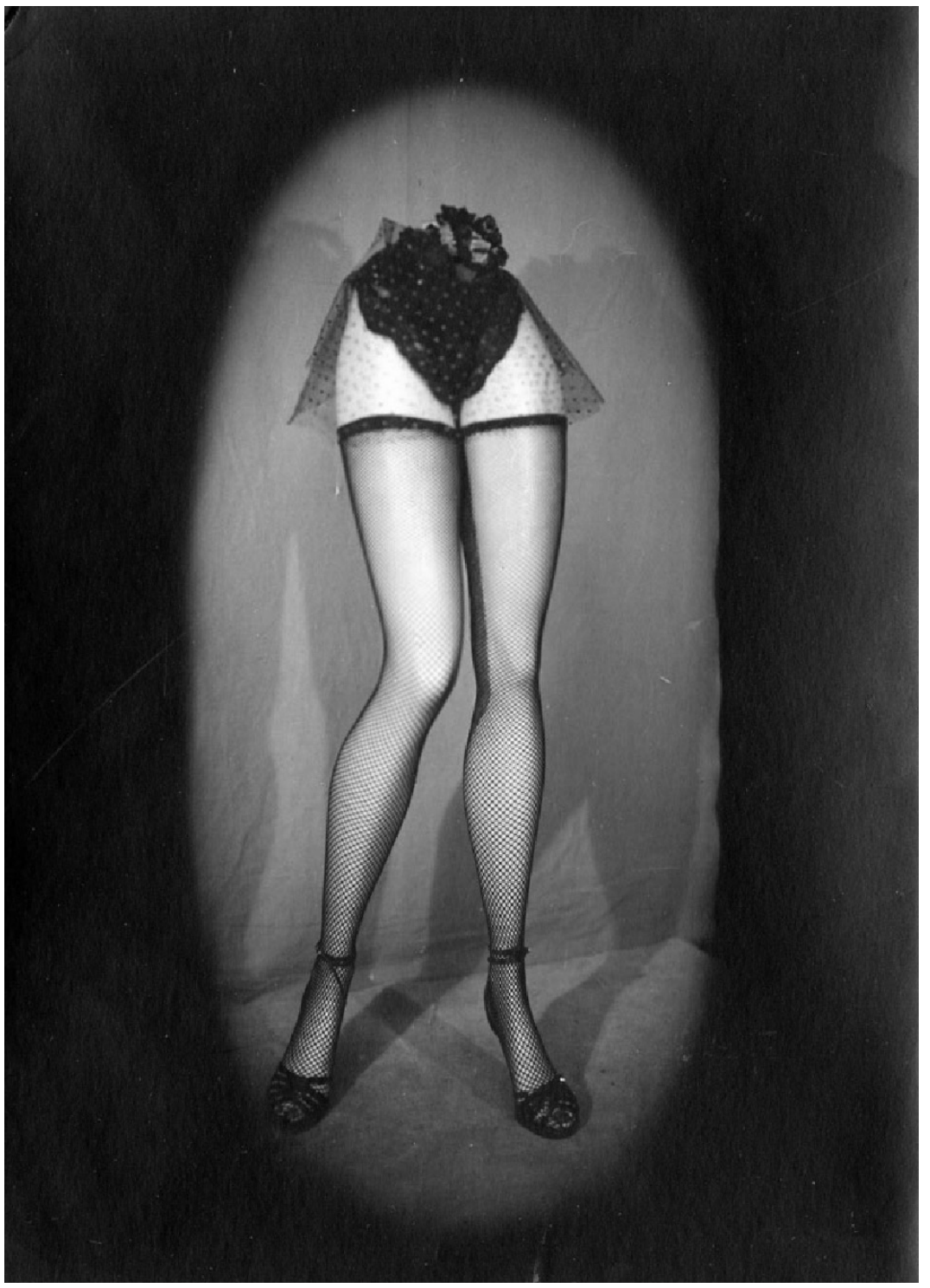

פייר מולינייה 1900 - 1976
שוקיים, צילום, 12.5x17.5 ס"מ, 1960
פייר מולינייה היה צייר יליד צרפת שבמהרה התיידד עם הסוריאליסטים ואימץ איקונוגרפיה סקסואלית מוקצנת, שהופיעה בצילומיו כדמויות מוזרות, מטושטשות מבחינה מינית, או שהפכו לטרנסגינדר.

מומנטום

תערוכת "מומנטום" מכילה כשבעים עבודות, שנעשו על ידי אמנים ישראליים ובינלאומיים, על פני מאה שנה. רוב האמנים הבינלאומיים נפטרו ואילו האמנים הישראליים, כולם בחיים. החיבור הזה של עבר והווה מהווה ציר של תולדות האמנות, גם מצד היוצר, גם מצד האוצר וגם מצד הצופה. המסע המרתק בין פריז לתל אביב, בין עבר להווה, בין מודרני לעכשווי, בין שחור ללבן, בין צילום לרישום בין קולאז׳ לציור הוא מהות תערוכת "מומנטום". נדמה, שזה בדיוק הזמן להציג תערוכה כזו בקפסולת הזמן הזו. הבחירה בעבודות בשחור ולבן ובפורמטים קטנים באה להעיד על נצחיות והנגדה המשלימים זה את זה בהרמוניה מלאה.

כפי שניקולא בוריו, אוצר ומנהל הבוזאר בפריס, מצטט את בורחס (דברים שנאמרו על-ידי בוריו בביקורו בארץ בחורף 2013), "כל יצירת אמנות יוצרת גיאולוגיה שאליה תמיד נוכל לחזור; כל יצירת אמנות משנה גם את העתיד וגם את העבר". על פי אמירה זו הצמידות של האמנים העכשוויים לצד הוותיקים יש בה משמעות מפרה ואולי הצופה עלול להיתקל בקושי לזהות את זמן היצירה. על פי מישל פוקו, פילוסוף צרפתי, "ההיסטוריה מובילה ישירות אל ההווה ומאחר שההווה תמיד מצוי בתהליך השתנות, הרי שעלינו להעריך את העבר מחדש ללא הרף". העבר עוטה משמעויות חדשות לאורם של אירועים חדשים. תערוכת מומנטום היא למעשה מסע בזמן בין האמנות המודרנית לעכשווית (גיון לכט, "חמישים הוגים בני זמננו", הוצאת רסלינג, 2009, עמ׳ 215).

הנס בלמר 1902 - 1975
ללא כותרת, אקוורל על צילום, 13.6×13.6 ס״מ, 1938

הנס בלמר היה לאחד האמנים היותר מרתקים בגלל תחומי התעניינותו . הוא התחבר לאמני הדאדא בברלין וכך העביר מסרים פוליטיים בוטים דרך האמנות שיצר. הוא צילם סדרת בובות פטישיסטית שהופיעה בכתב העת הסוריאליסטי "מינוטאור". הוא לקח חלק מקבוצת האמנים הסוריאליסטיים שהתגוררו בפרים והפך במהרה לדמות נערצת מבניהם.

זהו אולי גם המומנטום הנכון לחבר את חלקי הזהות של הגלריסטים הספק ישראליים-ספק צרפתיים. גם הגלריסטים גם האוצרת וגם האמנים שותפים בגורלם בכך שהם חיים בשני צירים- פה ושם. הנגטיב-פוזיטיב הוא בדי אן איי של כל משתתפי התערוכה. האמנים הישראליים גם הם סוג של מהגרים, נעים ונדים בין פה לשם וכך השפה הויזואלית שלהם הפכה לבינלאומית.

בני ספירו , מייסד גלריה מינוטאור בפרים, החליט להתמקד באמנים מהגרים ממזרח אירופה שבחרו ליצור בצרפת וברובם לא זכו בחייהם להכרה הראויה להם. גם שותפו בגלריה מינוטאור תל-אביב, ירון לביץ, נע ונד בין שתי מדינות באופן תמידי. ספירו שבעצמו היה מהגר בחר להציג אמנים שהוא מזדהה עם הזרות שלהם. כולנו אולי מזדהים עם קווי המתאר של הדומה לנו. מומנטום הוא לא רק הזמן הנכון, אלא גם הבחירה הנכונה בין כל הדמויות המעורבות.

הפסיכואנליטיקאית **זיוליה קריסטבה** טוענת שכולנו זרים לעצמנו ועל מנת שנחיה בשלום עם האחר ראשית כל עלינו לחיות בשלום עם עצמנו. אז ניתן לנוע בעולם ולפעול על פי דבריה "אני מסיעה עצמי Je me voyage". קריסטבה חיה בצרפת, היא אזרחית העולם הגדול, הפועלת בו זמנית בכל מקום, והנדמית לכקליידסקופ (זיוליה קריסטבה, "מתחושות הזמן", הוצאה פאייאר, 2013, עמ׳ 77)

גם האמנים המציגים בתערוכה זו פעלו מתוך הדחפים שלהם ונעו ממקום למקום עד שהתיישבו בטריטוריה שאיפשרה להם לצמוח.

ניתן לקטלג לכמה קטגוריות את האמנים המציגים בתערוכה זו: אלה המתארים את המציאות כפי שהיא או קטעים ממנה, תוך תחושת פחד המביעה את רוח התקופה. יש כאלה שנמשכו למופשט , ושחיפשו שפת הבעה חדשה . אחרים ניסו לברוח מהמציאות הזו אל מחוזות עולם אוטופי ודמיוני. ויש כאלה אשר הושפעו מן התעשייה שצמחה סביבם וניסו לתאר אותה . בקטגוריה זו האומן התחבר למדע, כמו חוקר במעבדה.

שלוש אמניות ישראליות הן דור שני לשואה וזו נוכחת ביצירתן גם כביטוי לקשר ליהדות שלהן, כמו האמן זיוזף דדון הדולה את חומריו מן היהדות. אך ההפתעה בתערוכה היא בתגלית שדווקא רוב האמנים הישראליים מעדיפים לברוח מן מהמציאות הלוקאלית, יהודית כישראלית אל תוך עשייה משוללת זמן ומקום. המומנטום שניקולה בוריו מדבר עליו עוד לא דבק בהם ואולי זה מפני שהאמנות הישראלית אין לה עבר והיא למעשה החלה רק ב-1906, עם הקמת בצלאל בירושלים.

מרי שק
אוצרת

תומר אזולאי נ. 1978
אופניים, הדפס דיו, 19×30 ס״מ, 2011
בצילום של **תומר אזולאי** סממני הזמן מופיעים כאילו לקוחים מתקופת ומסגנון האמן מאן-ריי. האופניים הם חלק מסדרת עבודות של אזולאי, המבוססות על "המשוטטי" של וולטר בנגימין במרחב האורבאני. גם הוא לוכד מראות מתוך המרקם העירוני ומבודד אותם.

דו-שיח

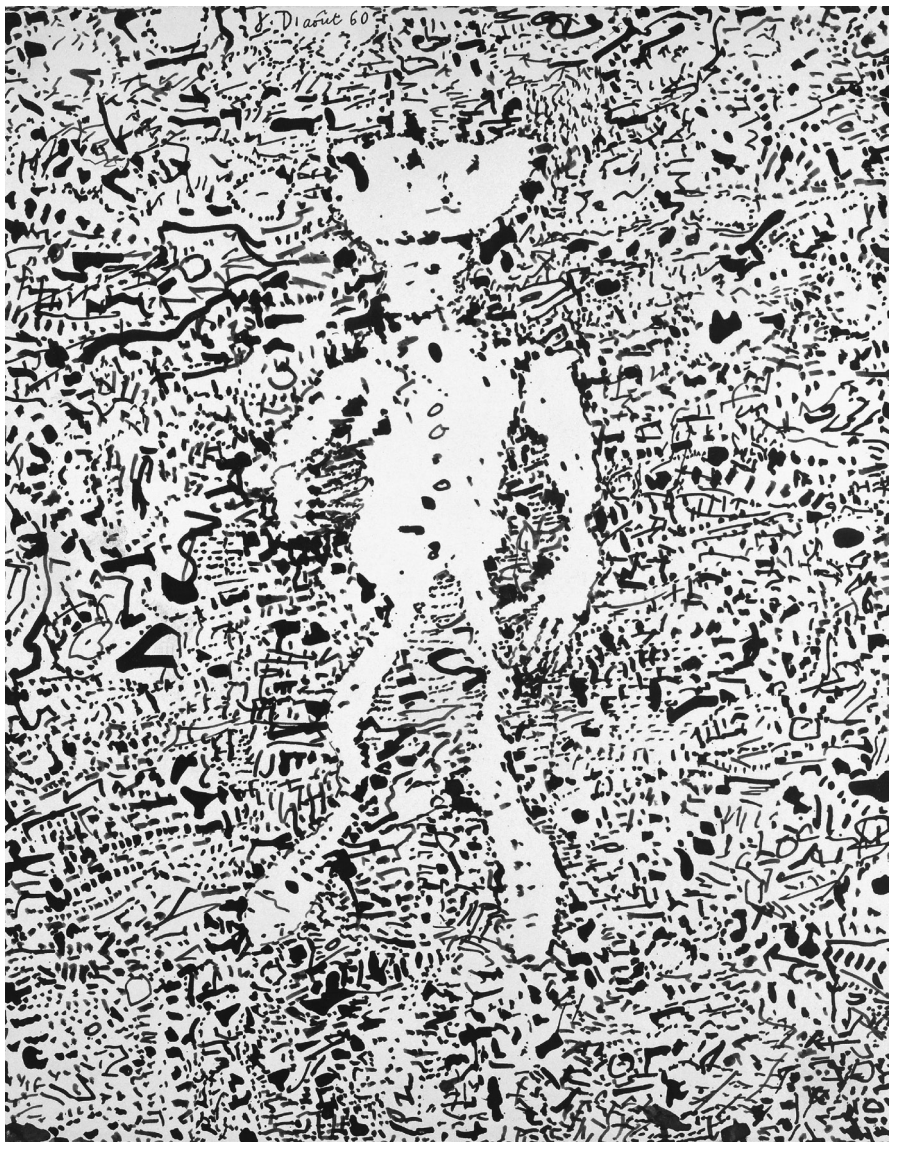

זיאן דובופה 1901 - 1985

דמות בנוף, דיו סיני על נייר, 30.5x23.5 ס"מ, 1960

אלטנרטיבית שכונתה "אמנות ברוטי" (אמנות גלמית / אאוסיידר ארט) שהתאפיינה בראשוניות, בצורות פרימיטיביות והפכה אותו לאגדה. שניהם חפשו את האמת הפנימית שלהם ולא התחקו אחר אופנות התקופה. שניהם היו מוכשרים וזכו להכרה גדולה בעודם בחיים, למרות השוני שביניהם לשאר האמנים.

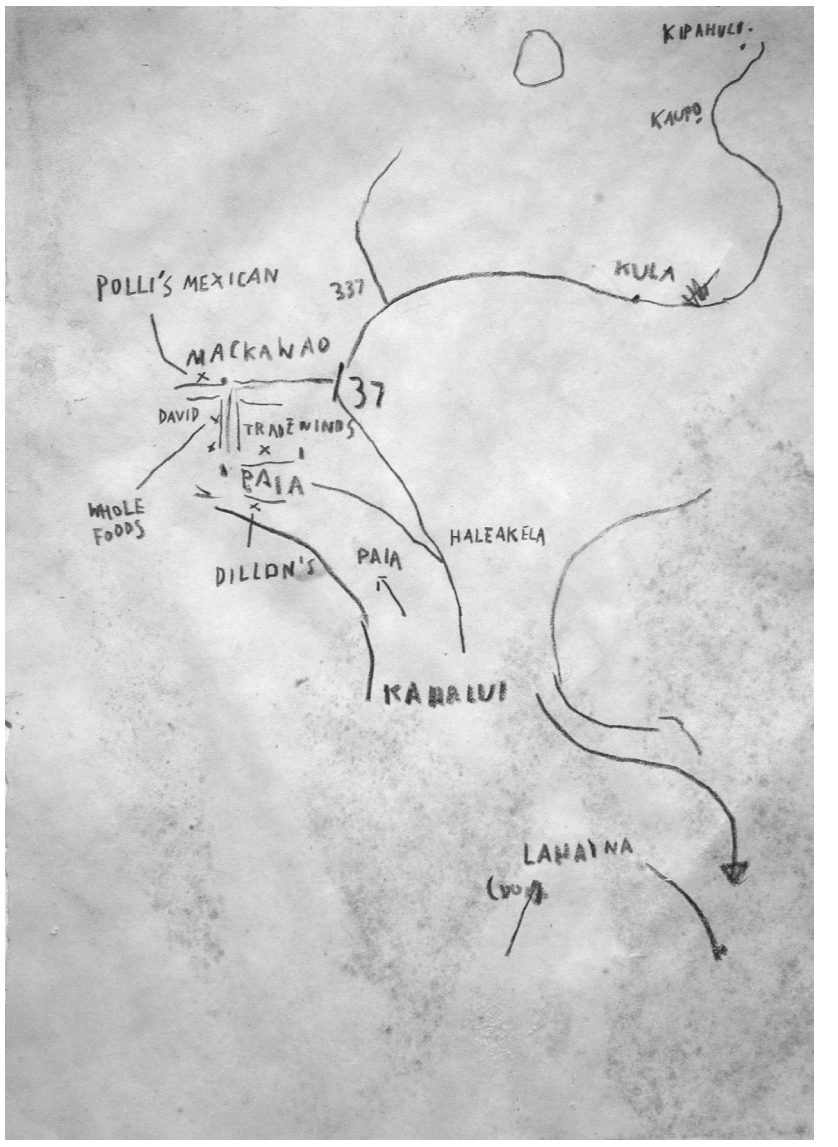

זיאן מישל בסקיאט 1960 - 1988

ללא כותרת, עיפרון על נייר, 28x20 ס"מ, 1982

זיאן דבופה ו**זיאן מישל בסקיאט** הם שני אמנים יוצאי דופן בתערוכה. הם חולקים זהות כמעט דומה; בסקיאט, אמן אמריקאי שצמח במהרה בעקבות אמנות רחוב אותה המציא ושהובילה אותו לחיבור עם אנדי וורהול ובסופו של דבר גם למותו, בגיל 28. דבופה מההתחלה שלל כמעט כל חיבור עם הממסד האמנותי והמציא שיטת ציור

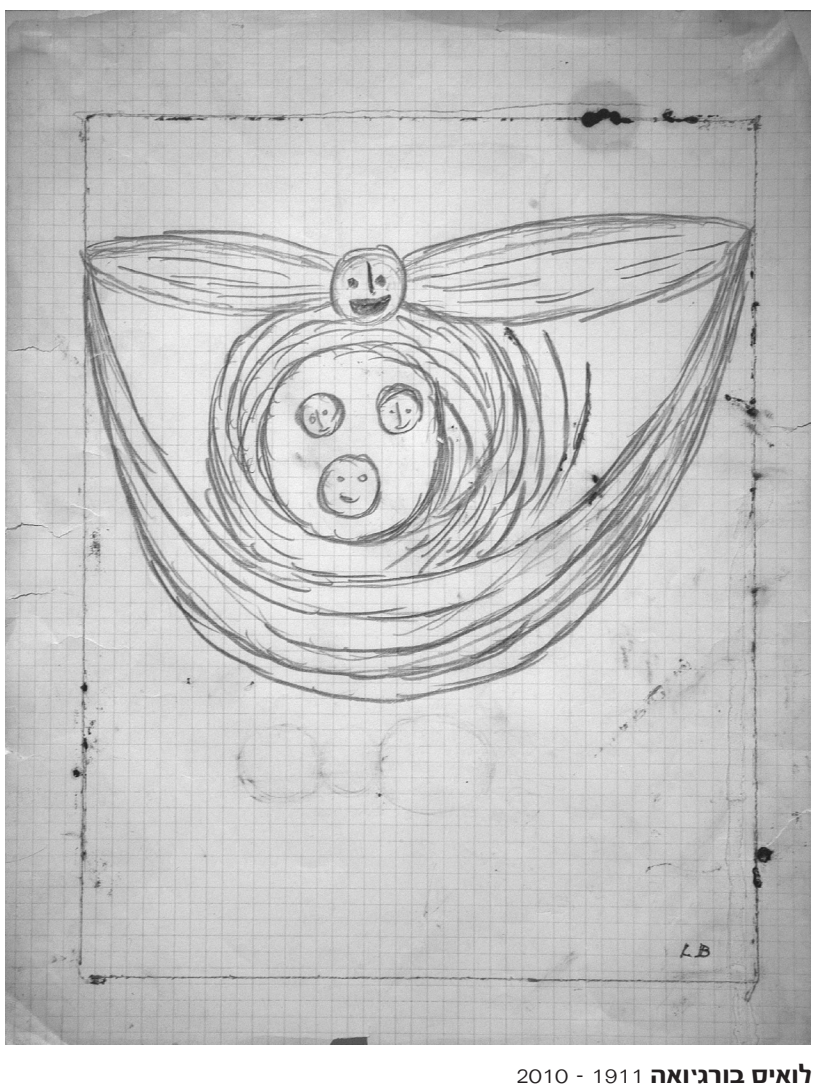

לואים בורגיואה 1911 - 2010

ראש מכובף, עיפרון על נייר, 27.5x21.5 ס"מ, 1948

האמניות הצרפתיות **לואיז בורז'ואה** ו**אנט מסז'ה** מהוות סוג של קשר בין שני חלקי תערוכת מומנטום הן בגלל הנושאים שהעסיקו אותן והן בגלל השפעתם העצומה על עולם האמנות העכשווי. שתיהן הפכו לכוהנות הפמיניזם בתולדות האמנות, ונלחמו על זכותן להביע את האמת כפי שהיא העסיקה אותן. לואיז הצרפתייה גדלה בבית בורגני צרפתי שבו דמות האב היוותה מקור ההפרעה בחייה. אביה היה רודף נשים, בגדן ושקרן שהטיף למין, בוולגריות, מאז היותה ילדה. את כעסה וחרדותיה היא תירגמה לשפה פיסולית שבה האיזכור למין או פרגמנטים ממנו היו נושא עיקרי תוך כדי יצירת סביבות קלסטרופוביות המכילות גם פסלים של זוגות

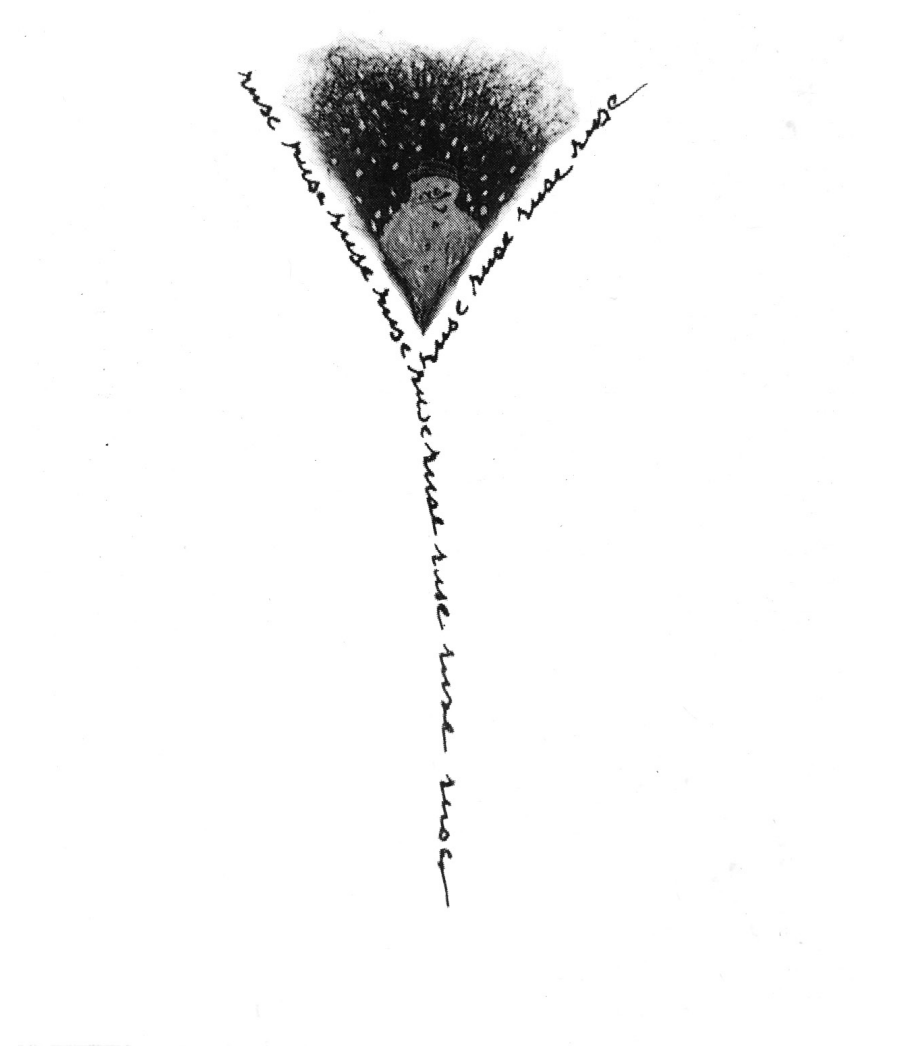

אנט מסזיה נ. 1943

ערמומיות, רישום על נייר, 20x20 ס"מ, 2008

מחובקים שנתפרו מבדים רכים ושהועמדו בויטרינות. בדומה לאנט מסז'ה, הם שתיהן תפרו רייד מייד ויצרו מיצבים גדולי מימדים. מסז'ה יוצקת משמעות ותוכן אל תוך המיצבים שהיא יוצרת ואשר כוללת בובות, מלים, חוטים, ליצנים, פוחלצים ועוד, המרחפים בחלל תוך הדגשת ארעיות ומיסתוריות. המין כפי שמופיע אצל מסז'ה גם הוא ישיר מאוד ואינו בוחל בשום סממן שהיה מבייש את העולם האמנות הסוריאליסטי. שתיהן יצרו אמנות גברית בעוצמתה ונוכחותה אך גם נשית מאוד ומלאת חושים. נדמה שהחיבור הזה העצים את כוחן כאמניות ואף פתח את שערי חופש הביטוי לדורות האמניות שבאו אחריהן.

ארווין בלומפלד 1897 - 1967
בית מכירות פומבית, קולאז׳, 27.5×21.5 ס״מ, 1930
ארווין בלומנפלד עסק בצילום ויצר קולאז׳ים. תחילה נפגש עם אמנים דאדאיסטים בהולנד ואז חבר לסוריאליסטים בפרים . בזמן מלחמת העולם השנייה ברח לאמריקה, שם הפך לצלם אופנה מפורסם. הוא המציא שיטות צילום שכללו סולאריזציה וחשיפה כפולה שאיתם יצר צילומים מרהיבים.

גיורגי גרוס 1893 - 1959
ד״ר אוטו בריסמייסטר, רישום דיו על גלויה, 13.6×8.7 ס״מ, 1931
גיורגי גרוס החל את הקריירה שלו כצייר וקריקטוריסט גרמני, שהתפרסם בזכות ציוריו הפוליטיים, שהללו את משטר ויימר. בעקבות שירותו הצבאי במלחמת העולם הראשונה הפך במהרה למתנגד השלטון ואמנותו החלה לתאר את זוועות המלחמה שהביאה אותו בסופו של דבר לגלות באמריקה. נאמר עליו שתרגם את תשוקותיו, חרדותיו והעדפותיו לכלל ביטוי אמנותי וראה במעשה המלחמה מעשה אווילי של טבח חסר משמעות.

קרל סטרואה 1898 - 1986
ספירלה, הדפס כסף, 24×18 ס״מ, 1935
קרל שטרובה חלוץ ״המיקרו-פוטוגרפי״ וממציא שיטת ״המיקרו-צילום״. הוא פיתח פילוסופיה ייחודית למופשט, כאשר מטרתו הייתה להראות שהטבע מראה לנו עולם פיגורטיבי בתוך האינסוף. החומרים שלו מזוהים אך מורכבים ממספר בלתי סופי של מופשטים בלתי נראים לעין. שטרובה חקר את הטבע תחת מיקרוסקופ וגילה עולם אלגורי של צורות. העבודה שלו היא סינתזה של עולם מדעי ועולם סינתטי.

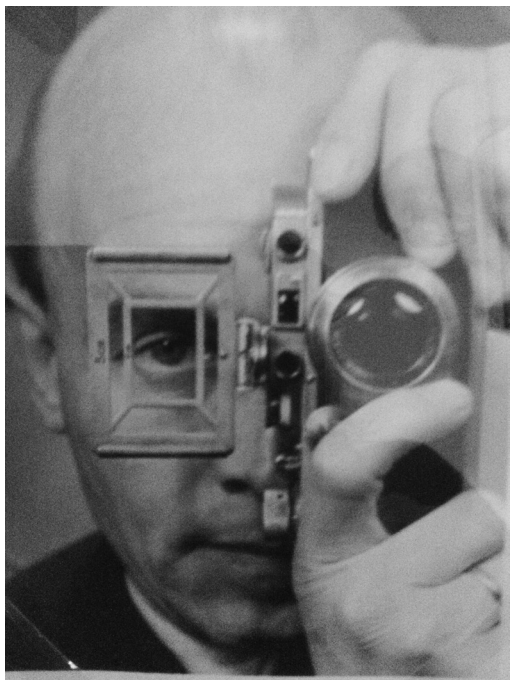

UMBO (אוטו אומבר) 1902 - 1980
דיוקן עצמי עם לייקה, צילום, 11.3×8.3 ס״מ, 1952

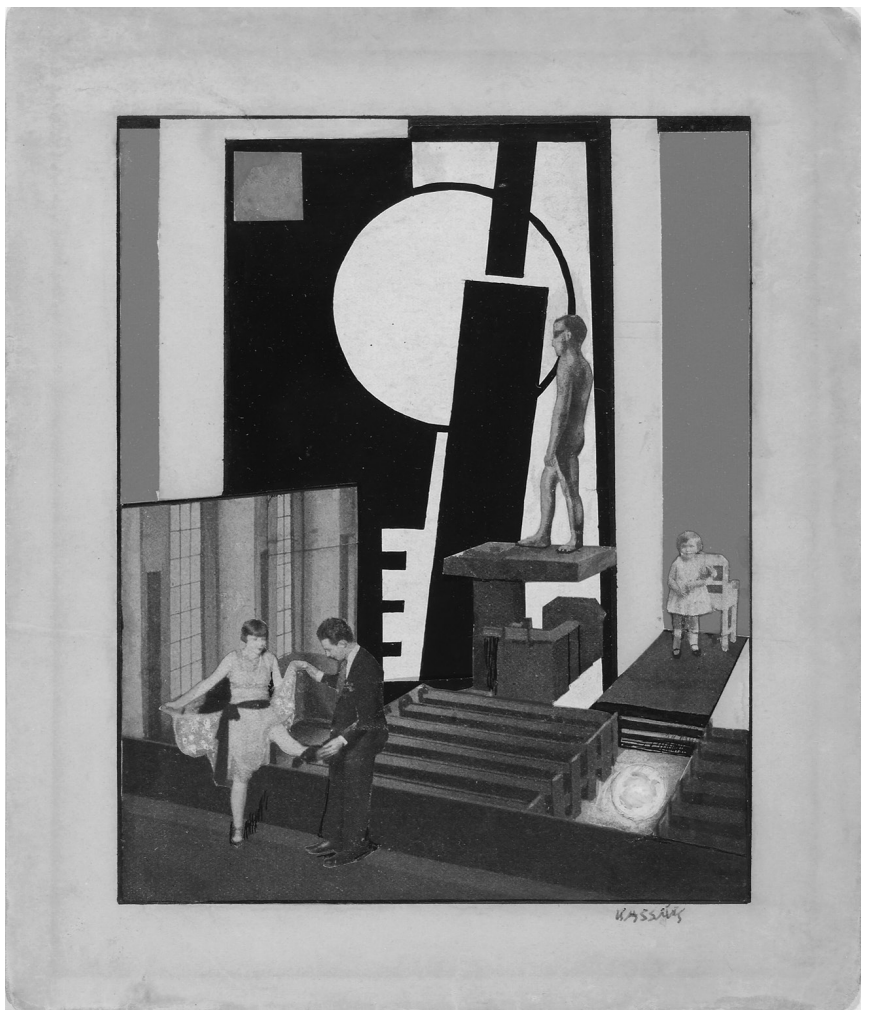

לסלו קאזאק 1877 - 1967
תפאורה, קולאז׳ על קרטון, 22×18.5 ס״מ, 1926

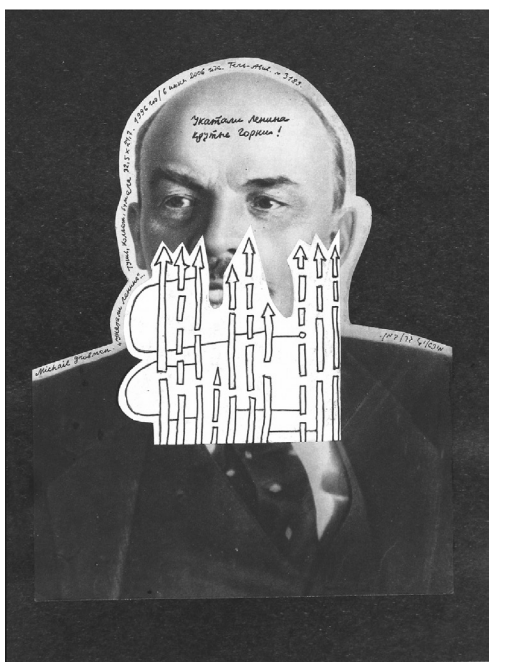

מיכאל גרובמן נ. 1939
לנין מותש, קולאז׳ ודיו על נייר, 32.5×24.7 ס״מ, 1996
מיכאיל גרובמן הוא האמן היחיד מרשימת האמנים הבינלאומיים שעלה לארץ והיה מבין מקימי קבוצת ״לויתן״. הוא התמחה בקולאזיים וראה באסטרטגיה של ראיית העולם ישות אחת המוטבעת בחיים הסוציאליים.

תיאודור בראונר 1914 - 2000
ללא כותרת, צילום סולרי, 30x23.7 ס״מ, 1950
תיאודור בראונר המציא שיטה צילומית ששמה ״סולר פיקס״. בזמן שהותו בבוקרשט התיידד עם ברנקוזי וחיפש לצלם צורות ייחודיות. הוא נמשך לכל מה שסודי והרגיש צלם עוד לפני שהיה בעל מצלמה: ״הראייה הפנימית שלי הודפסה בשחור ולבן ורדפה אותי... היא הייתה כמו גל עוצמתי. ביום שקבלתי את המצלמה הראשונה זה היה רק המשך של הראייה הזו.״

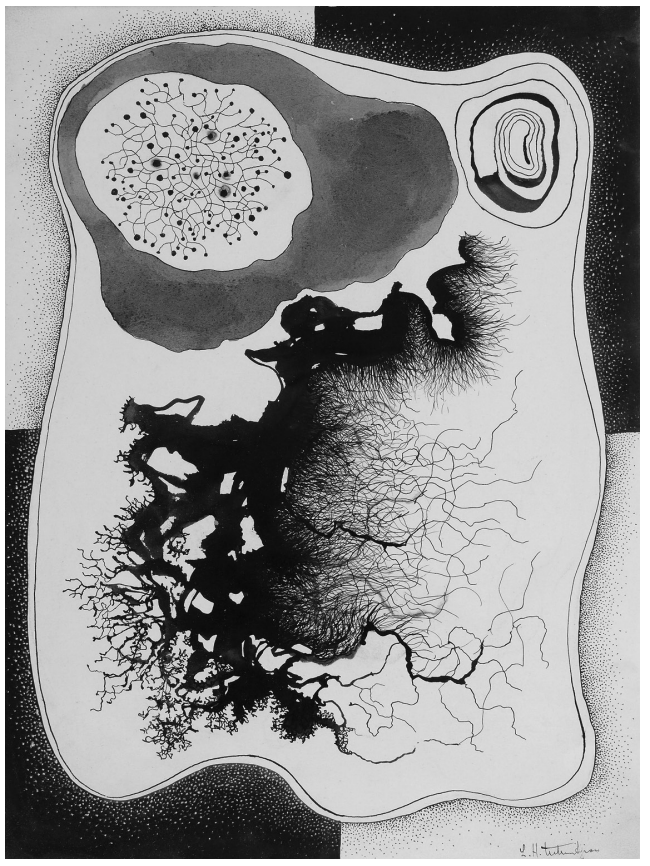

לאון טוטנגיאן 1905 - 1968
קומפוזיציה Womb, דיו על נייר, 24.6x20 ס״מ, 1925
לאון טוטנגיאן היה אמן אוונגרדי פריזאי שהמציא טכניקה הנקראת ״כתמיות אורגנית״, בה ערבב צבעים מונוכרומטיים וצורות אמורפיות. כך יצר אווירה פואטית חלומית שהשיקה לעולם הסוריאליסטי. בצרפת התחבר לגיקומטי, קלדר ומירו ויצר ציורים שרחפו בחלל אינסופי, בזכותם הוגדר ״גאון״. הוא הרגיש שהמופשט היה למוזיקה בעולם הסוריאליסטי.

אוטו פרונדליך 1878 - 1943
קומפוזיציה, חיתוך עץ על נייר, 40x30 ס״מ, 1939

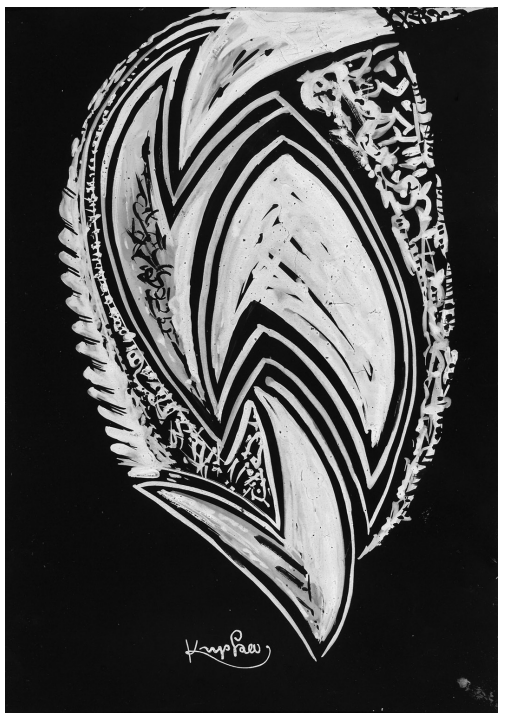

פרנטיצ׳יק קופקא 1871 - 1957
קומפוזיציה שחור ולבן, גואש, 31.4x21.8 ס״מ, 1925
פרנטיצ׳יק קופקא המציא שיטת ציור הנקראת ״מופשט - יצירה״. הראייה שלו הייתה תמיד ייחודית וגם כשעסק במופשט הוא הטעין אותו במובנים סוציאליים חברתיים. גם הקריקטורות האנרכיסטיות היה בהם היבט פוליטי מובהק. למרות שהיה מקורב לכל זרמי ״האיזם״ למיניהם, תמיד טען שכל יצירת אמנות היא מופשטת ושיש להמציא לה אלמנטים חדשים בכל פעם מחדש.

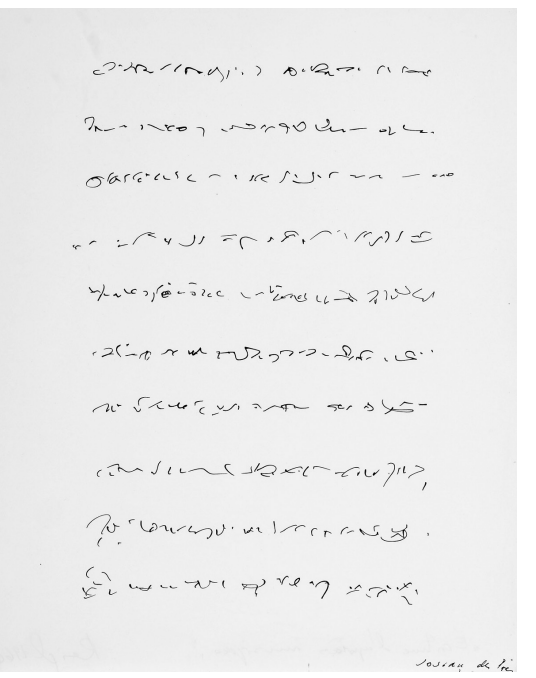

גיודית ריגל נ. 1923
כתיבה על פי מוסיקה, דיו על נייר, 27x21 ס״מ, 1966

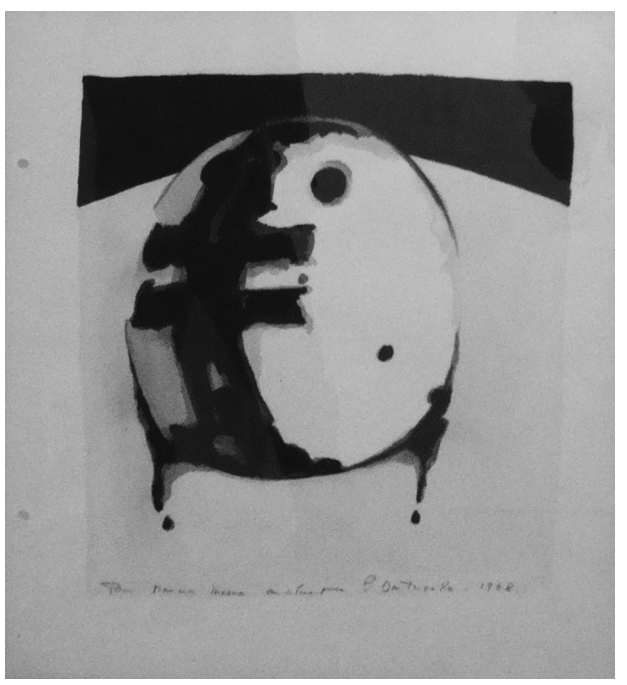

פייר דימיטריינקו 1925 - 1974
ללא כותרת, גואש על נייר, 37.1x32.2 ס״מ, 1968

גידי רובין נ. 1973
ללא כותרת, גואש על קרטון, 6×7 ס״מ, 2007
בניגוד לסבא שלו, ראובן רובין שצייר בעיקר את הקרובים לו, **גידי רובין** מצייר דמויות אנונימיות. הבדל נוסף ביניהם טמון בכך שראובן רובין צייר סצנות שלמות ריאליסטיות וגדושות צבע, ואילו, נכדו, גידי מצייר קו, קונטור וכתם אחד וכך יוצר עולמות מלאים מצמצום כמעט נזירי. פני התינוק המופיעים כאן מסמלים את כל העולם כולו וקשה לשכוח את הבעת פניו, שכן הרכות שלו נכנסת לנשמת הצופה.

זיוזף דדון נ. 1975
מסמכים, הדפס דיו, 30×40 ס״מ, 2005-2003
העבודה של **זיוזף דדון** נדמית כמופשטת אך יש בה משמעויות אשר הופכות אותה מאובייקט סתמי נטול משמעות לאובייקט דתי מיסטי. אותה אליפסה או שמש רצחנית שחורה היא למעשה סביבון שבסופו של דבר הפך לאובייקט אסתטי. דדון לעיתים שואב חומרים מהעולם הדתי שבו גדל והופכם ליצירה בינלאומית. הוא אמן שקרוב לזהות היהודית שלו, במובן הקונספטואלי שלה, אך בו בזמן מאמץ ומשחרר אותה מתלות הכאן ועכשיו לכדי יצירה ניצחית בזמן ובטריטוריה בדיוק כפי שהיהדות ניצחית.

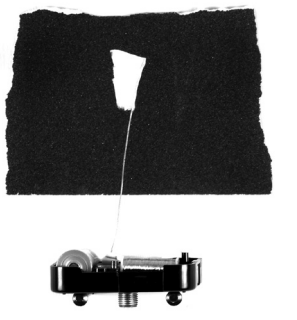

מרב סבירסקי נ. 1981,
דגל לבן טכניקה מעורבת,
6×12×12 ס״מ (3 עותקים), 2005-2003
מרב סבירסקי היא רקדנית שהפכה לאמנית. כל עבודתה נסובה סביב ציר של תועה, כך היא יוצרת פסלים קינטיים מלאי הומור, עדינים, נטולי חשיבות עצמית אך מלאי כוח ונוכחות, ואולי בגלל צניעותם הם מושכים את תשומת הלב כמו פני התינוק של גידי רובין.

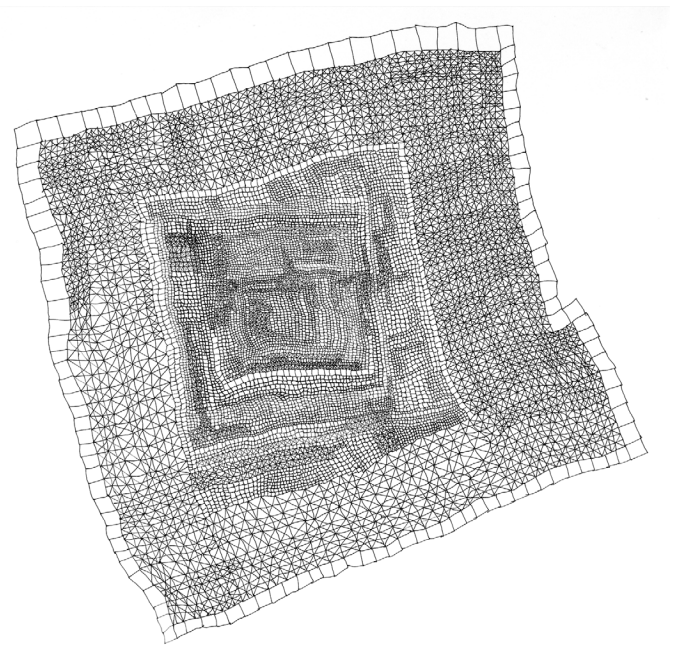

לינדה זנדהאוז נ. 1949
אובססיה #6, דיו על נייר, 56×76 ס״מ, 2013
לינדה זנדהאוז רושמת מזה ארבעים שנה סממנים הקשורים לזמן אבוד, אולי בהשראת הסופר מרסל פרוסט אותו העריצה מילדותה. באובססיביות בלתי נילאית היא רושמת קוים שניטווים כמו מלכודת שהזמן הקפיא. רישום זה נראה כמו מפה של העולם.

חמוטל פישמן נ. 1966
VI מתוך "אלה קורות", הדפס דיו, 120×80 ס״מ, 2012-2011
חמוטל פישמן יצרה רישום הנקרא "אלה קורות" והשייך לסדרה שיצרה בשנת 2011 "מיתוגרפיקס". פישמן יוצרת עולם דימויים אובססיבי הלקוח מעולמו של ברויגל ומשיטת הרישום של דירר. כל הפרטים של הסצנה מעוררים השתאות מול משתה ענק של חיים אבסורדיים, נטולי כל גבול.

חן שיש נ. 1970
האם אנחנו יכולים לחיות ביחד? אקריליק על נייר,
25×25 ס״מ, 2012
חן שיש שואלת בעבודות המוצגות בתערוכה האם אנחנו יכולים לחיות ביחד או לא? כמו האמניות הצרפתיות אנט מסזיה ולואיז בורזיואה, גם היא מטעינה את הכתב הקליגרפי שלה ואת מריחת הצבע השחורה במשמעות סמלית שביחסים שבין גבר לאישה. חופש ההבעה של משיכת המכחול אצל שיש ספונטני ומזכירה את האמן הצרפתי פייר סולאז'.

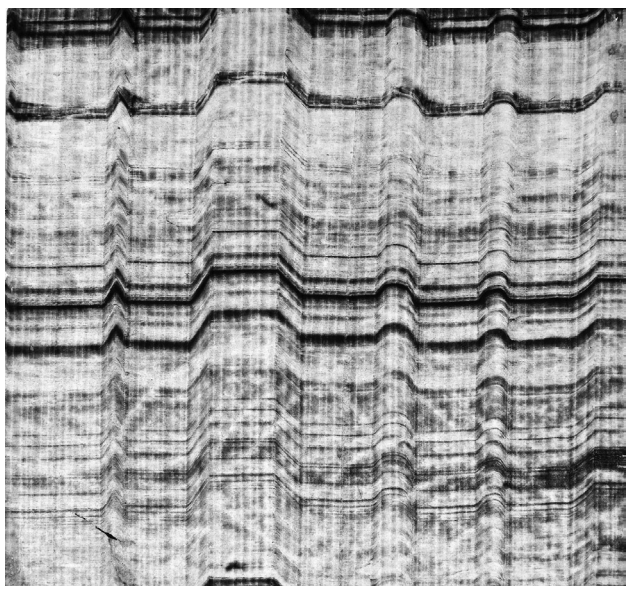

גבי קלזמר נ. 1950
ללא כותרת, אקריליק על עץ, 40×38 ס״מ, 2000
גבי קלזמר יוצר ציורים מפסים מרצדים כאילו יצאו ממסך טכנולוגי. אותו הריצוד מביע מצד אחד את הערצת האמן לעידן שבו אנו חיים ומצד שני את יכולתו להמציא שיטת ציור האופיינית רק לו. קלזמר המציא שיטה חדשה של ציור וכך יצר מכונה ידנית המציירת מבלי שיד אדם תיגע בו. תוצאות היצירה של גבי קלזמר מהוות אם כך אלכימיה של צבע צורה וזמן וכך הציור שלו מופיע כאלו מעולם אחר, חדור פנימיות ועומק.

איתמר גלבוע נ. 1973
דיוקן עצמי, אקריליק, הדפס משי ורזין על בד, 10×10 ס"מ, 2010
שירותו הצבאי של איתמר גלבוע השפיע עליו מאוד ולא תמיד לטובה. לעיתים האמן הכניס דימויים הלקוחים מהעולם הצבאי כדי להביע את כעסו . בסדרה "המפקד העליון" הוא בעצם מבקר את מערכת הדרגות והמעמדות האבסורדית של צבא ההגנה לישראל. החייל, בדמות דיוקן עצמי, לבוש בגלימה זוהרת כאילו היה גיבור לאומי...

ליהי תורגימן נ. 1985
ללא כותרת, פחם ושמן על בד, 40×57 ס"מ, 2011
שיטת הגירוד של ליהי תורגימן חושפת קירות, כאילו היא משחזרת היסטוריה, היא כמו ארכאולוגית של החלל. היא משפשפת את הקיר או את הדימוי על הבד, בשיטת כתיבה אוטומטית שהומצאה על ידי אמני הזרם הסוריאליסטי. העבודה "עץ או פלי", משחק שהומצא בתקופת המנדט הבריטי בארץ, הופכת את המשחק לבעל משמעות פוליטית, שכן במקור קראו למשחק עץ או פלסטינה.

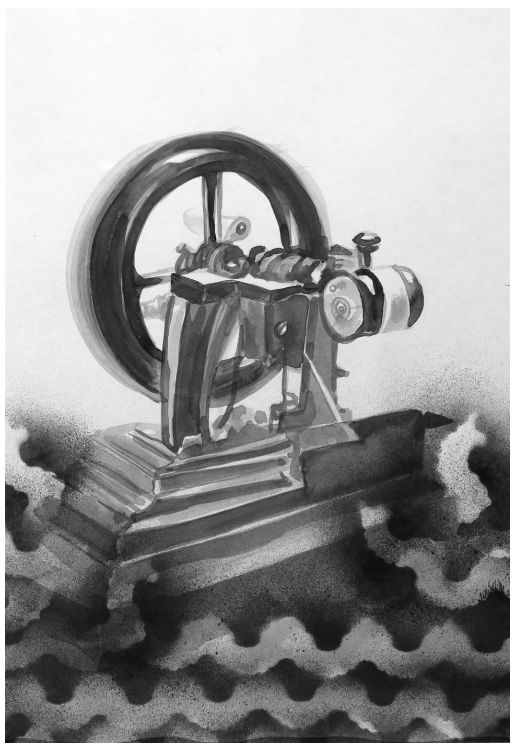

מיטל כץ מינרבו נ. 1974
עמוק בתוך הים, דיו וספריי על נייר, 35×50 ס"מ, 2012
מיטל כץ מינרבו מציירת את מאדאם בלאבטסקי, בדמות האלמנה השחורה. בלאטבסקי הייתה דמות מרתקת, תיאוסופית שהובילה לרוחניות ולאחד מזרמי האמונה בבודהיזם. לאחריה עלתה המהפכה התעשייתית, שממנה האמנית שואבת הרבה ביצירתה. מצד אחד דמות האלמנה השחורה מובילה לרוחניות ומעמד אחר בעולם, ומצד שני היא מגלמת את השקיעה של אותו מעמד על ידי המכונות.

טליה קינן נ. 1978
ללא כותרת, טכניקה מעורבת, 29.8×21 ס"מ, 2008
טליה קינן משלבת ברישומים שלה ובעבודות הוידיאו התבוננות מעמיקה באירועים ספציפיים. רישום האישה וצמידותה לחיה המונחת על כתפה מקצינה את הסצנה ויוצרת אווירה מאיימת ולא נוחה. בדומה לאנגלר גם קינן מתבוננת בעולם ברגישות יתרה ודולה ממנו סיטואציות פשוטות, אך היא מטעינה אותן במתח וחשדנות.

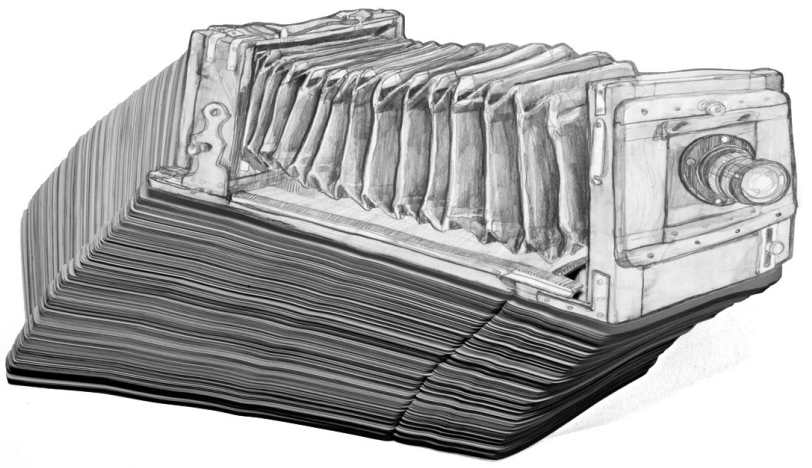

מאיה זייק נ. 1976, **מצלמה**, עפרון ואקוורל על נייר, 4×40×47 ס"מ, 2013
מאיה זייק רושמת חפצים השייכים לבית היהודי-בורגני שבגרמניה של שנות ה-30. לעיתים רישומים אלה הופכים לחומרים שמהם היא עושה וידאו, שכיום מוצגים בכל העולם. כך היא מקפיאה תקופה שבה המשפחה הייתה מכונסת סביב ערכים תרבותיים ולפני שנכחדה בשואה.

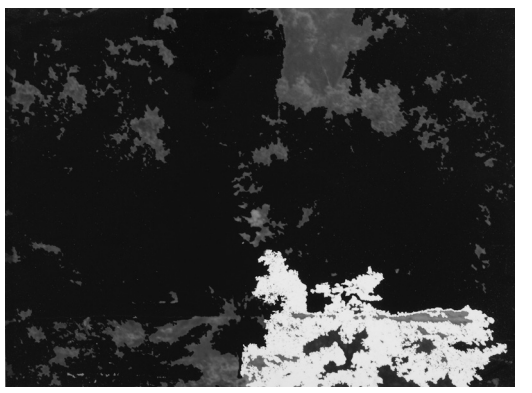

דינה שנהב נ. 1978
ללא כותרת, טכניקה מעורבת, 27×36 ס"מ, 2013
כמוה גם **דינה שנהב** חופרת בביוגרפיה הפוסט-שואתית שלה. כארכאולוגית החופרת בזמן ובהיסטוריה מתוך כאב, היא מצלמת סדרת צילומים מיסתוריים אותם לכדה במבט חטוף.

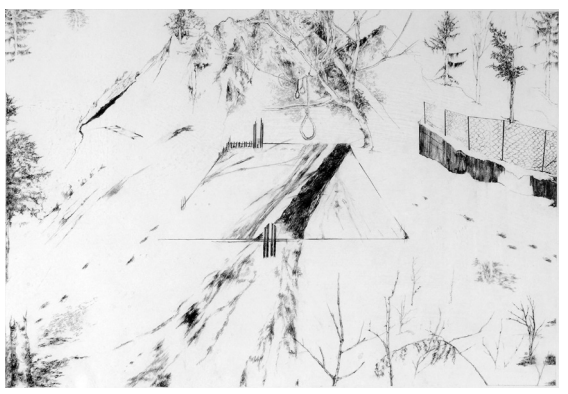

נגה אנגלר נ. 1970
דרך אר #5, דיו וספריי על נייר, 35.5×47 ס"מ, 2005
העדינות הקוית של **נגה אנגלר** והיכולת הרישומית שלה משתלבת לכדי ציור פואטי. מתחת לשקט נחבאת נפש סוערת הקשורה בביוגרפיה אישית טראומתית. אנגלר רושמת פעם אחר פעם את יופיו של הטבע אל מול הזוועות שהוא הכיל בזמן מלחמת העולם השנייה. במרכז העבודה מופיע בור שהוא למעשה קבר האחים שבו זרקו את כל המשפחה של אביה אל מול עיניו.

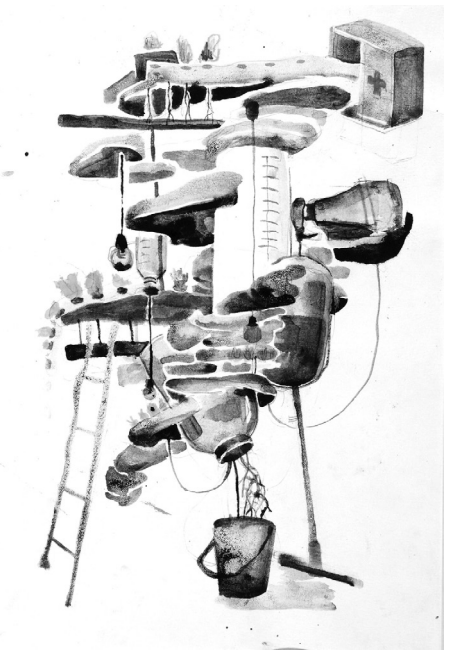

ניבי אלרואי נ. 1978
ללא כותרת, רישומי הכנה לפסל, דיו, עפרון ואקוורל על נייר, 26×37 ס"מ כל אחד, 2013
ניבי אלרואי עסוקה בחקר המדע המשולב באמנות. בניגוד לכץ-מינרבו, אלרואי היא אמנית אלכיאמאית, שמהללת את המדע ומצמיחה מעבדות של אורגניזמים מיקרו-ביולוגיים משתנים ומורכבים מחומרים נזיליים. היא מרותקת מהם ורושמת כל תהליך ותהליך.

אורלי מיברג נ. 1958, דיפטיך, אקריליק על בד, 30×50 ס"מ, 2004
אורלי מיברג עסוקה ביחסי בינאישיים. היא מתארת משפחה בת ארבע נפשות, שטה בספינה, כשמתחת לכל אחת מהדמויות מוטל צל מיסתורי. הים עבור מיברג דומה לקתדרלה עבור מונה. כפי שמונה צייר בכל שעות היום ובכל עונות השנה את הקתדרלה, כך מיברג מציירת את הים בציור אשר מעורר נוסטלגיה וגעגוע לעבר והלקוח כמו מסצינה של סרט משנות ה-30.

Otto Freundlich

אורלי מיברג

Pierre-Dmitrienko

Pierre-Molinier

ליהי תורג'מן

חמוטל פישמן

Louise Bourgeois

איתמר גלבוע

Jean-Michel Basquiat

Jean Dubuffet

חן שיש

Marianne Ahlfeld-Heymann

יגאל תומרקין

חנה סהר

גידי רובין

Béla Kadar

Umbo

Michail Grobman

זאב דדון

מרב סבירסקי

Lucien Hervé

מאיה זייק

František Kupka

Lajos Kassak

ניבי אלרואי

תומר אזולאי

דינה שנהב

Judit Reigl

Carl Strüwe

Karel Teige

גבי קלזמר

Yuri Kuper

Léon Tutundjian

מיטל כץ מינרבו

גיודית ריגל

Boris Aronson

עליה קינן

Hans Bellmer

Issachar Ber Ryback

לינדה זנדהאוז

Georges Grosz

צדוק בן דוד

Kirill Zdanevich

Erwin Blumenfeld

חיה רוקין

Adolf Hoffmeister

Theodore Brauner

נגה אנגלר

Mathieu Mercier

חיה רוקין נ. 1984

חיבוק מלא, קולאז', 21×29 ס"מ, 2013

חיה רוקין היא הצעירה מבין כל האמנים ולמרות זאת היא הכי קרובה לאמנים הוותיקים בזיאנר שבו היא יוצרת אמנות. היא משלבת מיצב, רישום, קולאז' וצילום כמו האמנים הותיקים בתערוכה. היא ניחונה בחוש הומור מפותח וכך יוצרת מציאויות דמיוניות פנטסטיות. בעבודה "חיבוק מלא" זוג מחובק נטול ראש משאיר לדימיון לשחק תפקיד. ברישום "יד סירה" היא מסיעה את הספינה בידה, בדומה לקריסטבה גם היא "מסיעה את עצמה".